

една каква-годе карта. Така — колкото за очи. А пжк то... Сега какво да прави? Какво друго да измисли?...

И той бавно заскита из улиците. Прелиташе сняг. Трайчо спря пред една обушарница и загледа в нея. Край него мина едно чорлаво слугинче със запасана през кръста престилка и мотика на рамо. То вжрвеше след една госпожа. Трайчо ги изгледа разсеяно. Къде ли отиват?

Изведнаж Трайчо се усмихна, подсвирна с уста и като луд хукна към училището. Тжкмо пред училищната врата се спжна в едно куче, свило се на кжлбо. Трайчо пропжлзя по ржце, стана, изтжрси се и тичешком влезе в училището.

Заджхан и цял зачервен се спря той пред вратата на стаята. Отджхна и смело влезе вжтре.

— Господин учителю, у дома беше заключено, — каза той, преди да бжде запитан.

— Заключено ли? Защо?

— Мама отишла на лозе, да копае лозето. Тя още снощи казваше, ама аз бях забравал. Утре ще донеса картата, — прибави той уверено.

Учителя се усмихна някак особено и тржгна към него, като го гледаше право в очите.

— Значи, на лозе отишла, а? — запита го той.

— Да, господин учителю, Тодорка ми каза. Питайте я, ако искате, — измжнка, вече смутен, Трайчо.

— Отишла на лозе днес! А сега през зимата копаят ли лозята? — обжрна се учителя с вжпрос към децата, като продължаваше да се усмихва.

— Не копаят, — отговориха в един глас десетина деца.

Трайчо се изчерви.

Стаята гржмна от дружен детски смях.

Боян Надин

